

TONEEL IN DE RUPELSTREEK.

HET AARTSELAARS-TONEELGEZELSCHAP START MET "HET VONNIS" VAN CLAUDE SPAAK.

Het Aartselaars Toneelgezelschap, opgericht door onze onvermoeibare A.K.V.T.-sekretaris Frans De Wever, die tevens het voorzitterschap en de algemene leiding ervan waarneemt, stak van wal op 11 december 1966. De ruime en prettige zaal, vriendelijk ter beschikking gesteld door de Eerw. Zusters, was gevuld met een talrijk publiek, onder wie werden opgemerkt: de heren Jos Posson, voorzitter A.K.V.T., Frits Willems, afgevaardigde van het Ministerie van Nationale Opvoeding- van de Nederlandse Cultuur, de leden van het Beschermkomitee met aan het hoofd burgemeester Frans De Groëf, en de parochiale geestelijkheid. In zijn welkomwoord begroette Frans De Wever de personaliteiten en de toeschouwers en dankte hij regisseur Jo Ceulemans van "Deugd en Vreugd" uit Wilrijk, de spelers en technici. Nadat de heer Posson enkele hartelijke woorden van waardering en aanmoediging had gesproken, schoof het eek gordijn open voor de opvoering van "Het Vonnis".

Het stuk speelt in een diktoriale staat. Een rechter, in wie elke toeschouwer zichzelf kan zien, wordt voor de keuze gesteld tussen de hoogste menselijke waarde: het recht op vrijheid, en zijn persoonlijke gevoelens. Een probleemstuk dus, dat bijna doorlopend op het woord steunt en slechts sporadisch op uiterlijke actie, maar dat trilt van innerlijke spanning. Was dergelijke opgave niet te zwaar voor de nog onervaren, jonge beginnelingen, die hier in een voor hen ongewoon milieu moesten evolueren en rollen vertolken van personages wier leeftijd ver boven de hunne ligt? In alle objectiviteit mogen we getuigen dat, ofschoon de volmaaktheid niet bereikt werd, vanzelfsprekend niet bereikt werd, onze verwachtingen toch ver overtroffen werden. De aandachtige stilte in de zaal bewees trouwens duidelijk dat het publiek zowel voor het stuk als voor de uitbeelding gewonnen was. Hoeveel moeite en inspanning het Jo Ceulemans gekost heeft om met de jonge groep tot een dergelijk resultaat te komen, zal wel zijn geheim blijven en alleen de spelers kunnen weten en ten volle waarderen wat ze aan hem te danken hebben. Bij het geestdriftig eindapplaus zullen de toeschouwers ook wel - en terecht - aan hem gedacht hebben.

Tot veler blijde verwondering was de uitspraak en de diktie vlot en verzorgd, het spel sober en sterk beheerst, het samenspel prijzenswaardig; veel aandacht was besteed aan het ritme en het was opvallend hoe goed de vereiste stilten tot hun recht kwamen. Een perfecte rolkennis hielp de vertolkers over hun aanvankelijke zenuwachtigheid heen. Vooral merkwaardig was het, hoe de acteurs het bezwaar van hun jeugdige leeftijd spoedig konden doen vergeten, zodra ze een paar minuten aan het spelen waren. Een paar minder door het publiek opgemerkte schaduwzijden waren: het te onwennig bewegen van een paar spelers in het voorname milieu en de wel wat kleinburgerlijke kostumering. We zouden graag het gezelschap eens aan 't werk zien in een stuk met uitsluitend jeugdige bezetting.

In de zware hoofdrol stond Willy Verbeeck. Ondanks zijn jeugd slaagde hij erin een geloofwaardige, gezaghebbende en diepmenselijke rechter Domingo uit te beelden; hij debiteerde voortreffelijk zijn tekst en beleefde doorvoeld de gewetensstrijd van zijn personage. In hem schuilt zonder de minste twijfel een groot acteur.

Ook José Cassiers was volkomen overtuigend als het meisje Pilar. Zij beweegt zich los en ongedwongen op het toneel en haar diktie is onberispelijk.

Voor een jonge aktrice is een moederrol een ondankbare karwei. Dat Lia Fret het er zeer behoorlijk afgebracht is waarachtig een grote verdienste. In een rol die ook bij haar leeftijd past kan ze voorzeker mooi werk verrichten.

Robert Callens als de schuchtere Garcia begon wat aarzelend, maar hervatte zich daarna en maakte een goede indruk door zijn juiste zeggingswijze.

Een markante prestatie gaf dan weer Frans Dierckx als de steenharde staatsraad Hernandez. Alweer een mooie belofte voor de toekomst.

Christine Van Deyck, Livien Fret en Vital Vermylen kregen weinig gelegenheid om op het voorplan te treden, maar vervulden hun bescheiden taak met alle toewijding.

De sobere dekors van Rik Van Gorp suggereerden uitstekend de verschillende plaatsen van de handeling en maakten een beste indruk op het brede, wat al te ondiepe toneel.

Bij Gustaaf Van Dyck was de zorg voor geluid en licht in goede handen en souffleuze José Dierckx was onhoorbaar en dus overbeterlijk. "Het Vonnis" is voor het A.T.G. geen doodvonnis geworden maar een vuurproef die de jonge en geestdriftige speelgroep glansrijk heeft doorstaan, mede zij dank de noeste arbeid van hun regisseur Jo Ceulemans en hun voorzitter Frans De Wever. Tot een volgende keer! We hopen beide voortrekkers dan weer op de bres te zien. Het prille toneelgezelschap heeft alle troeven in handen om weldra met sukses te kunnen meekarten in het Antwerps toneelleven.

Karel Ruyssinck.